

SONNET

Naar Jeg gienvordighed og tiden vil fordrifve,
Da gaar Jeg til min skat, som mig til rede staar,
Den under Jeg en pladtz imellem been og laar.
Min bomuld-bløde haand veed redskabet at stifve,
Som mig til onsch behag en hiertens lyst kand gifve
Med tagten op og need, saa lenge Jeg formaar
At nyde saadan lyst, endtil der springer haar,
Som nesten hver gang skeer, da lader Jeg det blifve,
Thi det som før var stiftt paa min udvalde skat
Er da formeget brugt, afmegtig, mat og slat,
Det henger slunken ned, endtil med mine finger
Og krammen Jeg det gjør tilbørlig stind og stif,
Da gjør Jeg mig, som før, til min forlysters tvinger,
See her min hiertens lyst, see her min tids fordrif.

JENS STEEN SEHESTED
(1635-1698)

Uægte barn af adelsmand. Gjorde karriere som soldat flere steder i udlandet. En ægte rod i den forstand, at han hverken var ægte adelig eller ægte borgerlig. Som såkaldt "Supplikant" (en af højere stand, der var nødsaget til at tigge om almisser) var Sehested ofte nødsaget til "at æde mullent Brød i Smug og drikke Vand med Gasen". Han gik sine egne veje og skrev digte om meget jordnære glæder, sæder og lyster.